

sig, hun ogsaa. Men hun har ikke arbejdet paa at udvikle nogen af disse Muligheder. Ikke i et af de Forhold, hvori hun staar, slaar hun til. Livet bød hende den største Lykke, der kan bydes en Kvinde. Først havde hun det, ethvert Menneske har: hun havde sig selv. Hvorledes har hun brugt det, som levede i hende? Hendes Religiositet, hvorledes har det sig med den? Er den de stærke Vinger, som atter og atter bærer hende op til Samfund med det evige, er den den altid sprudlende Kilde, hvorfra hun *om igen og om igen* kan drikke ny Kraft, ny Styrke og Glæde, en Styrke og Glæde, som uden at hun selv ved, hvorledes det gaar til, meddeler sig til alle hendes Omgivelser? Nej, Alines Religiositet maa være døet ud i hendes Hjærte, nu findes den i det højeste i hendes Hjerne og paa hendes Læber som Pligt, — død og tør og kedelig er den og magtesløs til at udvide og forfriske hendes Hjærteliv. Og ligesaa tørt som hendes Forhold er ligeoverfor hendes Gud, ligesaa tørt er hendes Hjærteforhold overfor Menneskene. Ikke for en eneste af sine Omgivelser er hun noget, ikke et hjærtelig Ord hører vi af hende, aldrig et uvilkaarligt Udbrud af Hjærtelighed — hun afværger Hildes Kærtegn. Og sit Forstandsliv, hvad har hun gjort for at udvikle det? Dum og udenforstaaende gaar hun blandt de Omgivelser, for hvem hun kunde været saa meget. For hvad kunde ikke en forstaaende Hustru været for Solness. Men der svigter Aline allermest — naturligvis. Hvad Sympati har hun for hans Stræben? Hendes eneste Stræben er at holde ham nede. Og saa lar hun ham gaa alene, med den geniale Drift i sig, der bringer ham til brutalt at slaa alt overende, som vil stille sig i Vejen for ham, til at begaa Forbrydelsen, han ikke vilde ha begaaet, hvis han ikke havde været saa frygtelig alene, hvis der havde været en, som med Kjærlighedens Magt havde hjulpet til at holde ham rank. Og ligesom hun ikke har magtet at tage imod den Lykke at være et Menneske, ligesom hun ikke har magtet at tage imod den Lykke at være hans, den genialt stræbende Mands Hustru, saaledes magter hun heller ikke at tage imod den Lykke at være Moder. Hvad Ret, hvad Lov havde hun til at lade Fejgheden overvinde sig saaledes, at den dræbte hendes Smaabarn? Moderfølelsen, som er saa stærk, at den har gjort svage Kvinder til Løvinder, ikke